

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 7353-05-19 אברמוביץ נ' לוי

תיק חיצוני:

בפני כבוד הרשמת בכירה אפרת רחלי מאירי

תובעת ניצן אברמוביץ

נגד

נתבע שרון לוי

פסק דין

1
2 1. מונחת לפניי תביעה לפיצוי בשל פרסום תמונת פלג גופה התחתון של התובעת בטייץ מנומר
3 יחד עם כיתוב פוגעני, כאשר לפי הנטען יש בפרסום זה משום "לשון הרע" כמשמעותו בחוק
4 איסור לשון הרע-תשכ"ח-1965 וכן פגיעה בפרטיות.
5

העובדות וטענות הצדדים

6
7
8 2. התובעת מנהלת בלוג אינטרנטי בשם "פלוסיות"-נשים שאוהבות את עצמן. מדובר בבלוג
9 אופנה למידות גדולות, בלוג העצמת דימוי גוף חיובי לנשים ולו כ-3000 עוקבים. בתאריך
10 7.1.19 נודע לתובעת מאחת העוקבות בבלוג שחברה בקבוצת פייסבוק נוספת בשם "אהבה,
11 סקס ומה שביניהם" המונה למעלה מ-27,000 חברים, כי בקבוצה פורסמה תמונת פלג גופה
12 התחתון של התובעת יחד עם הכיתוב:
13

14 "הצעת חוק: אישה לא תוכל ללבוש טייץ מנומר אם היא שוקלת יותר מהנמר עצמו"

15 תיקון לחוק

16 הוראות חוק זה לא יחולו על:

17 1. גרושות

18 2. מרוקאיות"

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 7353-05-19 אברמוביץ נ' לוי

תיק חיצוני:

- 1 לטענת התובעת מדובר בתמונה המזוהה "עמה מאוד" מאחר והיא מופיעה בבלוג שבניהולה
2 ומהווה אחד מסימני ההיכר שלו. התמונה פורסמה ללא ידיעת התובעת או הסכמתה
3 ובנסיבות משפילות ומבזות.
4
5 התובעת מצרפת תמונה מהעמוד הראשי של הבלוג ובו היא מופיעה בתמונה הכוללת את
6 פלג גופה העליון והתחתון כולל הפנים וכן מצרפת את התמונה שפורסמה מושא התביעה,
7 אותה לטענתה ערך התובע וחתך, ובה מופיעה הנתבעת בפלג גופה התחתון ובטייץ מנומר.
8
9 לטענת התובעת, מיד עם היוודע דבר הפרסום, היא פנתה אל הנתבע ישירות בתכתובת
10 פרטית בפייסבוק, מחתה על העלאת הפוסט הפוגעני וביקשה כי יסיר אותו אך התובע לא
11 הסיר את הפוסט ולא התנצל אלא התנער מאחריותו. הפוסט הפך ויראלי ברשתות
12 החברתיות בעיקר ב"פייסבוק" כשחלקן בעלות תפוצה גדולה במיוחד כגון "אבא פגום"
13 המונה כ- 27,000 עוקבים.
14
15 לדבריה, בשל התנערות התובע מאחריותו, התובעת נאלצה לפנות גם למנהלי קבוצות ברשת
16 בהן פורסמה התמונה על מנת שאלו יסירו את התמונה והתגובות. התובעת פנתה במכתב
17 התראה לנתבע בטרם הגישה תביעה ודרשה ממנו התנצלות פומבית, הסרת הפוסט
18 מהמרשתת וכן פיצוי כספי. ברם, בתגובה התנער הנתבע מאחריותו ובחר לייחס לפרסום
19 מימד של "פוסט הומוריסטי" או "בדיחה" ורק לאחר זמן מה הסכים להתנצל לראשונה,
20 אך סירב לשאת בתשלום פיצוי. לטענתה, נדרשו לה מספר ימים על מנת לוודא שהפוסט
21 מוסר מהמרשתת, אך הואיל והדבר נעדר שליטה, הרי שהפוסט עדיין קיים ומופץ ויראלית
22 ברשת. על כן, היא עותרת לחייב את הנתבע בפיצוי בגין פגיעה בפרטיות ורשלנות. זאת,
23 בשים לב לכך שהפוסט פוגעני, מחפיץ ושם ללעג את משקל גופה ברשת בתפוצה רחבה.
24 הנתבע עשה שימוש פסול בתמונתה ללא אישורה והסכמתה. כמו כן, היה על הנתבע לצפות
25 את הנזק. כן עותרת לחייבו לפיצוי בגין לשון הרע משהתנהגותו היה בה להשפילה ולעשותה
26 לבז וללעג בעיני הבריות. כן דרשה התנצלות פומבית.
27
28 3. הנתבע מנגד, מבקש לדחות את התביעה. לדבריו, הוא חבר בקבוצה סגורה וייחודית
29 בפייסבוק שמטרתה הומור ומדובר בפוסט הומוריסטי אשר לא נועד להכפיש או לפגוע
30 באדם מסוים, בוודאי של לא לפגוע בתובעת שכלל לא הכיר עובר לפנייתה אליו.
31
32 התמונה המדוברת נמצאה על ידו בחיפוש פשוט ב"גוגל תמונות" כאשר חיפש את מילות
33 החיפוש "טייץ מנומר שמנה" – חיפוש שהעלה תמונות של נשים בטייץ שמנות בטייץ מנומר.
34 הנתבע בחר באקראי תמונה ראשונה שהופיעה בחיפוש, חתך את פלג הגוף העליון והסירו

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 7353-05-19 אברמוביץ נ' לוי

תיק חיצוני:

1 באופן שלא ניתן לזהות את האדם המצולם, כשלכך צירף את הכיתוב: **"הצעת חוק: אישה**
2 **לא תוכל ללבוש טייץ מנומר אם היא שוקלת יותר מהנמר עצמו"**. הוא פרסם את הפוסט
3 ללא כוונה לפגוע באדם מסוים או להכפישו. מדובר בפוסט הומוריסטי ללא כוונת זדון או
4 פגיעה ובטח שלא בתובעת אותה כלל לא הכיר. כמו כן מדובר בקבוצה סגורה אשר רק
5 לחבריה יש אפשרות לצפות בתכנים המפורסמים בה. לדבריו, צורפה לכתב התביעה רק
6 התכתבות חלקית ובה צילום מסך של הפוסט, כאשר עולה מתוכן ההתכתבות כי היא נוהלה
7 עם קרובה של התובעת ולא רק "עוקבת" וכי תמוה בעיניו כי התובעת הייתה צריכה לציין
8 בפני כל מי שפנתה אליו כי מדובר בפלג גופה התחתון ובד בבד טענה שהתמונה מזוהה עימה
9 בבירור. שאם כך הדבר, מודע הייתה צריכה להסביר ולשייך את התמונה אליה? עוד טוען
10 התובע כי באותה התכתבות של התובעת ו"העוקבת הנייטראלית", התובעת עלבה בנתבע
11 באומרה **"תמיד יש אידיויטים"** ובכך הקימה לנתבע עילת תביעה נגדית מכוח חוק איסור
12 לשון הרע.

13
14 התובעת אכן פנתה אל הנתבע בציט פרטי ביום פרסום הפוסט, אך עשתה זאת רק לאחר
15 שהפוסט כבר הוסר על ידי מאן דהוא, כנראה לבקשת הנתבעת. הנתבע הבהיר לתובעת כי
16 התמונה נלקחה בתום לב מאתר "גוגל תמונות" והביע נכונות להסיר את הפוסט אך התברר
17 כי הפוסט הוסר בו ביום שעלה לקבוצה ועוד בטרם ההתכתבות בינו לבין התובעת.

18
19 זאת ועוד, התובעת הבהירה לנתבע כי כלל לא נפגעה וכי היא בלוגרית שאומרת לנשים
20 שיאהבו את עצמן גם אם הן לא רזות ולכן לא ברור כיצד היא טוענת ל"שיימינג". על כן, גם
21 לא ברור מדוע השמיטה מכתב התביעה על נספחיו את העובדה שציינה לפניו בכתב כי לא
22 נפגעה.

23

24

25

26

27

28

דיון והכרעה

29 4. לשם בחינת יסודות עוולת לשון הרע, יש לשרטט את המסגרת העובדתית. התמונה
30 שפורסמה ברשת החברתית היא תמונה חצויה של התובעת, ללא פניה של התובעת או ציון
31 שמה. הנתבע אינו מכיר את התובעת או את הבלוג שהיא מפרסמת באתר האינטרנט שלה.
32 מדובר בתמונה שהופצה על ידי התובעת באתר האינטרנט שלה ועל כן, דרך מנוע חיפוש של
33 תמונות באמצעות הקלדת נתוני חיפוש ניתן היה לאתר את התמונה. לתובעת אין יכולת
34 שליטה על תפוצת התמונה והלכה למעשה כל דכפין יכול לראות את התמונה. דומה כי

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 7353-05-19 אברמוביץ נ' לוי

תיק חיצוני:

1 התמונה כשלעצמה איננה מושא תביעתה של התובעת בשים לב לכך שמדובר בפלג גופה
2 התחתון הלבוש במכנסיים ולא ניתן, ברמה האובייקטיבית, לשייך את התמונה לתובעת
3 אלא אם גולש מכיר את הפרסונה או את הבלוג של התובעת, וגם אז עליו תחילה להכיר
4 את מקור התמונה על מנת לזהות את התובעת עצמה. לטענת התובעת, מקורביה ומי שמנוי
5 על חברי אתר האינטרנט שלה שהיא מקדמת ומובילה יכול לדבריה לזהות אותה, גם אם
6 בתמונה ניכרים לעין רק מכנסייה הלבושים מעליה. היא צירפה מסרון של מכרה שזיהתה
7 אותה, היא זו שהתריעה בפניה על הפרסום.
8

9 יצוין, כי התמונה הגלויה לעיני כל תחת הקלדת נתונים במנוע החיפוש היא תמונה מלאה
10 של התובעת באופן שניתן לזהותה, ובתמונה שבה עסקינן מדובר כאמור רק בפלג גופה
11 התחתון הלבוש במכנס מנומר. במהלך הדיון הציג הנתבע תמונה של אישה לבושה בשמלת
12 גינס ולא ניתן היה לדעת של איזו דמות מפורסמת משויכת התמונה משרק פלג הגוף
13 התחתון היה נגלה לעין. גם התובעת לא ידעה למי לשייך את התמונה, הגם שמדובר בדמות
14 ידועה. על כן, היה בדבר לחזק את תחושתה שלא הפצת התמונה כשלעצמה היוותה 'טריגרי'
15 מבחינת התובעת להגשת התביעה אלא התיאור המילולי שהוצמד לה שיכול להתפרש בעיני
16 קורא סביר שאינו נמנה על הקבוצה של הנתבע, כבדיחה על גוף של אישה מלאה הלבושה
17 במכנס מנומר - "הצעת חוק: אישה לא תוכל ללבוש טייץ מנומר אם היא שוקלת יותר
18 מהנמר עצמו. תיקון לחוק** הוראות חוק זה לא יחולו על: 1. גרושות. 2. מרקואיות".
19

20 5. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 קובע כי "לשון הרע" הוא "פרסום אשר עלול
21 להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם; לבזות אדם
22 בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו; לפגוע במשרתו, בעסקו, במשלח ידו או
23 מקצועו".
24

25 סעיף 2 לחוק מציג את דרכי הפרסום -
26

27 (א) פרסום לענין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס

28 לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.

29 (ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות:

30 (1) אם הייתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם

31 אחר זולת הנפגע;

32 (2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות להגיע לאדם

33 זולת הנפגע."
34

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 19-05-7353 אברמוביץ נ' לוי

תיק חיצוני:

- 1 סעיף 3 לחוק קובע "אין נפקא מינה אם לשון הרע הובעה במישרין ובשלמות, או אם היא
2 והתייחסותה לאדם הטוען שנפגע בה משתמעות מן הפרסום או מנסיבות חיצוניות, או
3 מקצתן מזה ומקצתן מזה" היינו, גם אם מדובר בלשון סגי נהור או בהצגת שאלה כשאלה
4 רטורית, זו גם זו יכולה להוות הוצאת דיבה (ראו ת"א 22815/85 עקיבא נוף נגד אורי אבנרי
5 .((28.8.1985
- 6
7 6. בהתאם להוראות חוק איסור לשון הרע, כפי שפורשו בפסיקת בתי המשפט, ארבעה שלבים
8 הם בבחינת השאלה האם אחראי מפרסם בעוולת לשון הרע:
9
10 **הראשון** - כי מדובר ב"פרסום";
11 לעניין המדיה בה התפרסם הפרסום, היינו ברשת החברתית בפייסבוק – הפרסום יחשב
12 ככזה כל עוד פורסם אפילו לאדם אחד זולת הנפגע, אשר קרא את ההודעה. יש לזכור כי
13 מטרת הפרסום בפייסבוק אינה רק מסירת מידע גרידא, אלא גם להזמין את הציבור
14 להגיב, לשתף את הפרסום וליצור דיון. הנתבע אישר כי ביקש לפרסם בקבוצה הסגורה
15 שבה הוא חבר את התמונה תוך הצגתה באופן הומוריסטי בהתאם לאופי הקבוצה בה הוא
16 חבר.
17
18 משמע, לשון הרע יכולה להיות כל אמרה או הודעה או הפצת מסר לאדם נוסף זולת הנתבע
19 ופרסום דברים בקבוצת הפייסבוק עשוי להיות פרסום לשון הרע. החוק אינו מבדיל אם
20 האמירה הפוגעת נעשתה באמצעות הודעה כתובה, ומנוסח החוק ניתן להבין כי גם שיתוף
21 של דבר מסוים יכול להיכנס בגדר לשון הרע, וגם הפסיקה הכירה בפרסום פוסט בפייסבוק
22 מהווה "פרסום" לצורך תחולת החוק.
23
24 **השני** - כי הפרסום הינו משום "לשון הרע" לפי מובנו הטבעי והרגיל בעיני קורא סביר;
25
26 נקבע בפסיקה כי המבחן לפרשנות הפרסום לצורך בחינה האם יש בו כדי לבזות ולהשפיל
27 אדם בעיני הבריות ובחינת השאלה האם הוא מהווה לשון הרע, הוא מבחן אובייקטיבי,
28 דהיינו, "מהי לדעת השופט היושב בדין, המשמעות, שקורא סביר היה מייחס למילים"
29 (ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד מג (2) 33). לשון אחר; הדרך בה נתפס הפרסום בעיני
30 האדם הסביר ולא בעיני הסובייקטיביות של הנפגע מהפרסום. וכך נפסק:
31
32 "המבחן בדבר קיום לשון הרע לפי סעיף 1 איננו מתמצה
33 בתחושת העלבון הסובייקטיבית של הפרט... אלא יסודו
34 אובייקטיבי הינו מה השפעתם או זיקתם של דברי לשון הרע

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 7353-05-19 אברמוביץ נ' לוי

תיק חיצוני:

1 להערכה לה זוכה הפרט – התובע בעיני הבריות" (ראו ע"א
2 723/74 עיתון הארץ בע"מ נ' חברת החשמל בע"מ, פ"ד לא(2)
3 .(293, 281)

4
5 באותה הרוח, הובעה הדעה בספרות המשפטית כי פרסום יפורש לפי משמעותו המקובלת
6 בציבור כולו ועל פי הבנתו של "האדם ברחוב" אשר איננו המשכיל ביותר או "הירוד ביותר"
7 מבחינת התפתחותו (א' שנהר דיני לשון הרע 100 (1997)), כאשר אין חשיבות כאמור לדרך
8 בה הובן הפרסום על ידי הנפגע (שם, עמ' 111). המבחן הוא אפוא מבחן אובייקטיבי "שעל
9 פיו המבחן להוצאת לשון הרע אינו על פי רגישותו האישית של התובע הרואה עצמו נפגע,
10 אלא על פי השקפתם של כלל החברה של בני אדם ישרי המחשבה.... אין די בכך שאדם
11 סבור שדברים שפורסמו בעניינו משפילים אותו או פוגעים בו" (ראו ש' אלמוג, א' בן זאב
12 "לשון הרע במבחן הבריות" משפט וממשל ב' (תשנ"ד) 235, 238).

13
14 אמור מעתה; לא הכוונה שמאחורי הפרסום היא שתצביע על קיומה של לשון הרע, אלא
15 המסר עמו היא מותירה את הקורא הסביר (ראו ע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-
16 אורבך (8.2.2012)).

17 דומה כי זהו המבחן העיקרי אשר יידון בהרחבה ומקום בו ייקבע כי יש בתוכן המסרון
18 משום לשון הרע, כי אז ורק אז, יש להידרש למבחנים השלישי והרביעי.

19
20 השלישי - בחינת תחולתן של הגנות אפשריות; והרביעי, בהעדר הגנה - בחינת הסעד
21 המתאים לנפגע מהפרסום (ראו ע"א 8345/08 עו"ד בן נתן נ' מוחמד בכרי (27.7.11); ע"א
22 751/10 פלוני נ' דיין אורבך (9.2.12); ע"א 6903/12 CANWEST GLOBAL
23 COMMUNICATION CORP נ' עזור (22.7.15)).

24
25 7. אבן הבוחן בבואנו לבחון האם פרסום מהווה לשון הרע היא מלאכת האיזון שבין חופש
26 הביטוי לזכותו של אדם לשם טוב: "בין שמו הטוב של אדם לחופש הביטוי קיים מתח
27 בלתי פוסק. כאשר הפרסום פוגע בשמו הטוב של אדם, יש להכריע באשר לערך אשר ידו
28 תהא על העליונה. יש ליתן משקל לערכים השונים ולאזן ביניהם בנקודת החיכוך" (ראו
29 ע"א 214/89 אריה אבנרי נ' אברהם שפירא, פ"ד מג (3) 840).

30
31 8. ככלל, אין להטיל אחריות בלשון הרע בכל התבטאות בוטה המפורסמת ברבים וזאת לנוכח
32 חשיבות חופש הביטוי. נפסק, כי לא כל ביטוי הצורם לאוזן שומעיו או קוראיו יצדיק הטלת

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 7353-05-19 אברמוביץ נ' לוי

תיק חיצוני:

1 אחריות. קללות וגידופים כשלעצמם, כמו גם תיאור אדם כבעל תכונות שליליות ולא
2 מחמיאות יכולים להוות לשון הרע ואין כל מניעה מלראות פרסומים כאלה כלשון הרע.
3 אולם לא כל ביטוי שאינו מחמיא עלול להסב נזק כמו כן קללות וגידופים המהווים (לצערנו
4 הרב) חלק מהשיח החברתי במדינה. אי לזאת, קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בהם
5 כלשון הרע, תביא להצפת בתי המשפט (ראו א' שנהר לשון הרע עמ' 131-132).
6 יש לבחון מהו קו הגבול, לבל ייווצר מדרון חלקלק של תביעות כנגד כל אמירה פוגעת, דבר
7 שבסופו של יום יכול ויפגע בחברה בכללותה שתתנהל דרך ניכור מוחלט באמצעות איומים
8 בתביעות ולעיתים ממקום נקמני שמטרתו להשיב "גמול" לצד האחר, תחת נקיטת אמצעי
9 שאינו מוביל ליישור ההדורים דווקא אלא להסלמה, כך שרב ההפסד בחברה על התועלת
10 ואף ביחס לתובע אין הצר שווה בנזק המלך. בשים לב לחברה ההטרואגנית בה אנו מצויים,
11 כור היתוך של מנטליות שונה – יש לבחון לא רק מה נאמר מבחינה מילולית אלא מהו
12 הגורם לאמירה מבחינה מהותית. רוצה לומר, כי לצורך הכרעה בשאלה אם למשל דברי
13 הגידוף או לעג מהווים לשון הרע, על בית המשפט לשקול את הנורמות החברתיות במקום
14 שבו הדברים נאמרו, את נימת הדיבור, את ההקשר והאווירה בהם נאמרו הדברים ואם
15 יתברר שהדברים נאמרו ברוגז ובכעס או תוך חילופי עלבונות או כהבעת דעה, בית המשפט
16 ככלל ייטה שלא לראות בהם לשון הרע המקימה עילת תביעה (שנהר בספרו, עמ' 132-133 ;
17 ת"א 444/51 לזרוביץ נ' כהנא, פ"מ י 173, 175), ואין בדבר ללמד כי בית המשפט נותן
18 גושפנקא להתנהלות כלפיה הוא מביע מורת רוח -

19
20 "עם זאת, לא כל גידוף, ולא בכל הנסיבות, יקים עילת תביעה מכוח חוק
21 איסור לשון הרע. "קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים
22 החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת
23 בגידופים כב' לשון הרע' תביא להצפת בתי- המשפט בתביעות שזו עילתן.
24 זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח יותר, כך נעשית פגיעתם
25 לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות לא
26 תגרום עוד לפגיעה ממשית" ... הגידוף של אתמול הוא שפת הרחוב של
27 היום. סיווג הדיבור על-פי סגנונו עשוי לייחד את חופש הביטוי למיטיבי
28 הדיבור ולצחי הלשון לבדם. חופש הביטוי צריך שיהיה שמור גם לעלגי
29 הלשון, שהם תכופות גם קשיי היום. שפתם אינה "בעלת ערך פחות"
30 (פסק-דין Chaplinsky הנ"ל). כשם שחרות הביטוי היא עיוורת כלפי
31 התוכן, כך אין היא נותנת דעתה לסגנון. אכן, כדברי ה- ECHR, הזכות
32 לחופש ביטוי "protects not only the substance of the ideas and
33 information expressed but also the form in which they are
34 conveyed". (Oberschlick v. Austria (II), 42 Eur. Ct. H.R. 1266

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 7353-05-19 אברמוביץ נ' לוי

תיק חיצוני:

1 " (1997) (רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר (פורסם בנבו, 2
 2 12.11.2006)) עוד נפסק כי: "אלא שמדינה דמוקרטית אינה ממהרת
 3 להיאבק בביטויים קשים, החורגים מאמות-מידה מקובלות של תרבות
 4 דיון, באמצעות הגבלות משפטיות כפויית על חופש הביטוי" (רע"א
 5 10520/03 בן גביר הנ"ל, פסקה 33) (ראו ע"א 56413-0314 ספיר הילה
 6 שבה נ' גלקסי טכנולוגיות בע"מ (24.3.15)).

7
 8 הקו המנחה לקביעה האם מדובר בלשון הרע אם לאו – מה הקורא הסביר מסיק מהכתוב
 9 – האם מדובר בעובדה או בהבעת דעה שיש לקבל אותה בערבון מוגבל.
 10 אין בזאת כמובן כדי להצדיק אלימות מילולית או הומור סקסיסטי או מופנה כלפי
 11 אוכלוסייה מסוימת שעל פני הדברים יש בדבר כדי לשים ללעג אוכלוסייה שלמה, אולם לא
 12 ניתן לבודד אמירות מסוימות אלא יש לראות את הדברים כחלק מהקונטקסט השלם,
 13 שהרי ההתבטאות "איננה נאמרת בחלל ריק ובמנותק מהקשר הנסיבות" (רע"א 10520/03
 14 בן גביר נ' דנקנר (12.11.06); ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ הנ"ל, בעמ'
 15 568; רע"א 9647/17 בהט נ' דגן (31.12.17)). רוצה לומר, כי ככלל, אין זה נכון כי עבור כל
 16 מילה פוגעת או התרסה אחד כנגד השני, או בשל אופיו או אישיותו של צד במערכת היחסים
 17 – גם אם ברמה המוסרית התנהלותו או אמירתו היא פסולה, עת היא חלק ממכלול
 18 הקונפליקט – בית המשפט יתערב במערכות יחסים אנושיות והשאלה שמתעוררת היא מהו
 19 קו הגבול, האם כל מילה תהפוך לעילת תביעה לפי חוק לשון הרע (והאם ראוי כי בית
 20 המשפט יתערב בכל עניין ועניין) -

21
 22 "לטעמי, ועל-פי השקפתי, פרשנות אובייקטיבית של משמעות
 23 הדברים שנאמרו ע"י הנתבעים (אם נאמרו), מלמדת כי אין לראות
 24 בדברים משום לשון הרע. עסקינן באמירות קלילות יותר, או
 25 קלילות פחות, ואף אמירות בוטות ומשמיצות, שנאמרו במסגרות
 26 פרטיות מצומצמות, על רקע כעס ואי שביעות רצון כלפי התובעת.
 27 אמירות שבאו להביע מורת רוח ותסכול. משכך, נאמרו הדברים
 28 בחוסר שיקול דעת ולעיתים ברגשנות יתר או תוך התבטאויות
 29 כעוסות ובלתי נשלטות" (ראו ת"א 1645/97 קריב מערכות בניה
 30 תל אביב בע"מ נ' נוריאל אמנון (28.07.2004)).

31
 32 הטחת דברי עלבון, כך עולה מההלכה הפסוקה ומספרות מלומדים, אף אם מצויה בהם
 33 מידה רבה של כיעור, לא בהכרח יוכרו כלשון הרע (ראו סקירתה הנרחבת בנושא זה של כבי'
 34 השופטת נאות פרי בת"א 15264/01 בלס יצחק נ' זורנשטיין משה (11.10.2005) וכן בספרו

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 7353-05-19 אברמוביץ נ' לוי

תיק חיצוני:

1 של **שנהר** דלעיל, עמ' 132). מקום בו ניתן לראות באמירה כהבעת דעה להבדיל מגיבוש
2 עובדה או הצגת האמירה כעובדה, יכול ולא ייכנס תחת לשון הרע. מעשהו של הנתבע הוא
3 מעורר אי נחת בלשון המעטה, אולם המבחן הוא מבחן משפטי כדי לבסס עילת תביעה, גם
4 אם רוח חכמים אינה נוחה הימנו.
5
6 כאמור, הפסיקה החילה את המבחן האובייקטיבי, וקבעה, כי פרסום ייחשב כ"לשון הרע",
7 אם ייתפש ככזה על ידי האדם הסביר (ע"א 723/74 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' חברת
8 החשמל בע"מ ואח', פ"ד לא(2) 281, 293 (1977); ע"א 466/83 אגמיאן שאהה נ'
9 הארכיגמון דרדריאן, פ"ד לט(4) 734, 740 (1986); ע"א 1104/00 דוד אפל נ' איילה חסון
10 ואח', פ"ד נו(2) 607 (2002)), כאשר נקבע כאמור שאין חשיבות לשאלה מה הייתה כוונתו
11 של המפרסם מחד גיסא, ואין חשיבות לשאלה כיצד הבין את הדברים בפועל מי שקרא את
12 הדברים, מאידך גיסא. הכל הוא כמובן עניין של מידה ונסיבות, תוך מתן משקל להקשר בו
13 נאמרו הדברים ולזהותם של השומעים. דוק; קו התפר שבין אמירות שיש בהן להעליב
14 ולפגוע אשר אינן עולות לכדי לשון הרע, לבין אמירות שהן בגדר "לשון הרע" הינו דק מאוד
15 ותלוי בנסיבות של כל מקרה לגופו (ראו ע"א 1010/09 רחל פחימה נ' אורה זלילה
16 (26.10.2009)). עם זאת, ברי כי אין להשלים עם לשון משתלחת ומשוללת רסן אשר בכוונתה
17 להשפיל אדם, לפגוע ולעלוב בו ברבים. שכן, "חופש הביטוי אינו חופש הביזוי" (ע"א
18 9462/04 מורדוב נגד ידיעות אחרונות, פ"ד ס (4) 13). הזכות לשם טוב היא זכות
19 פרטיקולרית הנגזרת מחוק יסוד כבוד האדם וחירותו – "כבוד האדם ושמו הטוב חשובים
20 לעיתים לאדם כחיים עצמם, הם יקרים לו לרוב יותר מכל נכס אחר. בתודעתנו החברתית
21 תופס שמו הטוב של אדם מקום מרכזי. מקורותינו מציינים, כי 'לשון הרע הורגת', וכי כל
22 המלבין את פני חברו ברבים 'כאילו שופך דמים', ואפילו סלח אדם עליו הוצא לשון הרע,
23 הריהו 'בוער מבפנים'. אין להתפלא אפוא, כי תפיסתנו הינה, כי 'טוב שם משמן טוב'
24 (קהלת, ז', א')" (ראו ע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא, פ"ד מג(3) 840, 856-857).
25
26 9. בעניין רבינוביץ' נ' מרילין (ע"א 68/56 רבינוביץ' נ' מרילין, פ"ד יא 1224, 1226) נקבע כי
27 בתביעה בעילה של לשון הרע, פרסום תצלום של פלונית על גבי כרטיסי ברכה ללא ציון
28 שמה "תעמוד לתובע למכשול העובדה שאין להכירו בתמונה". כן נקבע כי "בבואו לפסוק
29 אם היה בפרסום כדי להוציא שם רע במובן הסעיף 16 (1) (ד) הנ"ל, מודד בית המשפט
30 את מידת הפגיעה לא על פי רגישותו האישית של התובע הרואה את עצמו נפגע, אלא על
31 פי השקפתם של "כלל החברה של בני אדם ישרי מחשבה...משהסכים התובע להצטלם
32 לשם פרסום שמו על ידי הפצת תמונתו ברבים, עליו לשכנע את בית המשפט שפרסום
33 תמונתו ללא ציון שמו עלול להזיק למעמדו המקצועי". המערערת באותו המקרה הייתה
34 רקדנית בלט שתמונתה הופצה להדפסת כרטיסי ברכה לראש השנה ללא ציון שמה

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 19-05-7353 אברמוביץ נ' לוי

תיק חיצוני:

1 "כשהיא לבושה תלבושת לאומית יפה השייכת לה". המערערת טענה כי יש בדבר כדי
2 לפגוע במעמדה ולשים אותה לבוז וללעג הכלל ככזו המרוויחה כסף ממכירת תמונותיה או
3 מעידה עצמה כדוגמנית (מודל בשכר). כבי' השופט לנדוי קבע כי "אם אי אפשר להכיר את
4 המערערת בתמונה, ממילא לא יכולה להיות שום פגיעה בשמה הטוב בעיני הציבור. אינני
5 סבור שבידינו לומר שהשופט טעה בהתרשמותו, וגם לא אקבל על עצמי לסתור את
6 קביעתו על ידי השוואה בין התמונה שבכרטיס הברכה ובין תמונות אחרות של המערערת
7 שהוצגו בתיק בית המשפט. השופט המלומד חוזר בהמשך דבריו לאותו עניין ואומר: "
8 אין מכירים בה (בתמונה שבכרטיס הברכה) את התובעת, אלא מי שיודע שזוהי התובעת
9 או מי שיודע שזוהי תלבושתה היא" (עמ' 1226). רוצה לומר, כי יכול אדם לעמוד על זהות
10 המערערת בתמונה הנדונה אחרי שנודע לו ממקור אחר שזוהי תמונתה, "וכן יוכל לזהותה
11 מי שמכיר את התלבושת המיוחדת בה היא מופיעה בתמונה וכך יגיע לזיהוי דמותה על
12 פי התלבושת". בית המשפט קובע כי טענה זו של המערערת אינה יכולה לסייע לה משלא
13 באה הוכחה שבפועל שזהותה הייתה יכולה להתגלות למישהו באחת הדרכים הללו חוץ
14 מלבעלה והוא ידע את הסיבה בגינה הגיע כרטיס הברכה לידי פרסום, "ובעיניו פרסום
15 התמונה בוודאי שלא היה יכול להתפרש שלא כהלכה". בית המשפט העליון הדגיש
16 "אפילו נניח שהמערערת ניתנת לזיהוי בתמונה זו, אינני רואה – כשם שהשופט המלומד
17 לא ראה – במה כאן הפגיעה בשמה הטוב של המערערת בכלל או במקצועה...התמונה
18 כשלעצמה אינה פוגעת בטעם הטוב". נפסק כי המערערת הסכימה מלכתחילה להצטלם
19 בצורה הזו לשם הפצת תמונתה ברבים (אם כי לא למטרת הדפסת כרטיסי ברכה ומכירתם
20 בניגוד למטרת הפרסום הרצויה וללא ציון שמה) ולא הוכח כי יש בדבר לפגוע במעמדה הגם
21 שהמערערת העידה על תגובתם השלילית של מכריה ששאלוה אם היא הפכה לדוגמנית
22 וכמה היא קיבלה בשביל התמונה.

10. סעיף 1 לחוק לשון הרע מגדיר את הנפגע כמי שאת זהותו והיותו מטרה לפרסום המשמיץ
23 מסוגל האדם הסביר להסיק מן הפרסום, כאשר לא די שבפרסום יש לשון הרע על אדם
24 מסוים, אלא על התובע להוכיח כי הפרסום אכן מתייחס אליו עצמו (אורי שנהר, דיני לשון
25 הרע (תשנ"ז) עמ' 3-122). במקרה דנן, רק מי שהכיר את התלבושת המנומרת של התובעת
26 או נחשף לתמונתה המלאה של התובעת בבלוג שלה, יכול היה להגיע לזיהוי דמות, כמו
27 בעלה של התובעת החבר בקבוצת "אבא פגום, שנחשף אף הוא לתמונה "ובעיניו פרסום
28 התמונה בוודאי שלא היה יכול להתפרש שלא כהלכה" (ראו עניין רבינוביץ). כך גם חברתה
29 שזיהתה המשויכת לשתי הקבוצות. בכך יש ממש בטענת הנתבע כי כל אלו אשר התנצלו
30 לפניו והסירו לא ידעו שמדובר בה אלא לאחר שהיא גילתה להם וביקשה להסיר את
31 התמונה - "היי התמונה עם הטייץ המנומר זו אני ואני עוברת 3 ימי גיהנום בבקשה
32 תמחוק" (נספח ד' לתביעה). מי שמכיר את התובעת יודע שהאמור נרשם בבדיחות הדעת
33 ואין בינו לבינה דבר. הנתבע אף לא מכיר את התובעת ומשכך לא יכול היה לייחס לה

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 7353-05-19 אברמוביץ נ' לוי

תיק חיצוני:

1 תכונות מסוימות פרי דמיונו ביחס לגרושות או בנות העדה המרוקאית או אף לחיה (נמר).
2 הנתבע היה מוכן להסיר את התמונה ואכן זו הוסרה לאחר זמן לא רב – תוך שעתיים, הגם
3 שביוזמת התובעת עת צלחה להגיע למנהלת הקבוצה בה השתייך הנתבע, עוד טרם נודע לו
4 מכך, גם בסמוך, על ידי התובעת. אכן, גם דקה במרשתת יכולה להסב נזקים משאין כבר
5 שליטה על ההפצה הווירטואלית שכל כך קלה להעתקה והפצה. אולם למעט המודעות לכלי
6 ההרסני של המרשתת לעומת פרסום בעותק קשיח שעוד ניתן להגביל את התפוצה ולעיתים
7 בזמן, הרי שברגע שפורסם למעבר לאדם נוסף, יש בדבר לשמש בחינה להחלת חוק לשון
8 הרע ולא מבחן "הכמויות" לכמה הופץ שלא על ידו. יש בדבר להעצים את עגמת הנפש אולם
9 הוא לא כלי ענישתי משאין לפלוני שליטה על מי ומה יעשו עם התמונה שמלכתחילה הייתה
10 קיימת באינטרנט והוא העלה אותה למודעות באמצעות הכיתוב שצירף לה בבדיחות הדעת
11 ובאותו אופן קיימת גם מודעות לתובע ששם את תמונתו ברחבי הרשת כי יכול וגם בחו"ל
12 יעשו שימוש בתמונתו החצויה בבדיחות הדעת אולם ידו לא תהא משגת לעצור זאת – אם
13 מחמת חוסר ידיעה ואם מחמת חוסר כדאיות כלכלית לתבוע או מתוך דיעה כי ממלא קהל
14 בחו"ל לא מכיר את התובע וסוגיית השימוש בתמונתו החצויה באופן שממילא לא יכול
15 להצביע על זהותו, מפייסת אותו קמעא. ואם כך הדבר, מדוע בישראל התחושה אמורה
16 להשתנות כי עתה לפי פלג הגוף התחתון הלבוש יזהו את התובע?
17
18 התחושה שמדובר בתמונה שלך שאתה מזהה בוודאות וכי עשו שימוש בתמונה שלך למטרת
19 בדיחה במקום בו אתה חי ומתנהל במציאות היומיומית – היא מובנת מההיבט
20 הפסיכולוגי, הסוציולוגי והאנתרופולוגי שלא בהכרח תואם את המציאות האובייקטיבית,
21 וזוהי עילת התביעה בפועל. פגיעותה של התובעת היא לא בשל המשקל אלא בשל לקיחת
22 התמונה ללא רשותה למטרה אחרת שלא לשמה פורסמה. הכעס שעוררה הבדיחה על חשבון
23 דבר השייך לה, עת הנתבע ערך וחתך את התמונה שלה היא מובנת לכל נפש וכל אדם היה
24 נפגע לו היו עושים לו מעשה דומה. ואולם, זוהי תחושה סובייקטיבית שכל אדם יחוש בה
25 אומנם אולם לא כולם יקראו זאת כפי שאותו נפגע קורא זו. חברי קבוצתו לא ידעו במי
26 משדובר (למעט אותה עוקבת חברה של התובעת "היי בובה, אני מקווה שאני לא מפריעה,
27 פשוט ראיתי משהו שמאוד הרתיח אותי ואני חושבת שאת צריכה לדעת מזה...אני לא
28 מכירה את הבחור" והיא אשר עדכנה את התובעת במידע משהיא חברה בשתי הקבוצות –
29 של התובעת ושל הנתבע – ולכן יכולה הייתה לשייך את התלבושת לתובעת).
30
31 11. לדבריו של הנתבע, "מדובר בקבוצה סגורה שכל האופי שלה הוא אופי הומוריסטי" (עמ'
32 1, ש' 12). אכן, הוא לא הזכיר את שמה "סקס, אהבה וכל מה שביניהם" אולם לא הוא
33 בחר את שם הקבוצה והוא עצמו העיד כי התוכן לא בהכרח קשור לשם הקבוצה
34 ומשפורסמה בקבוצה זו אין משמעותה, מעבר לתחושה הסובייקטיבית המובנת בהחלט,

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 7353-05-19 אברמוביץ נ' לוי

תיק חיצוני:

1 כי התמונה פורסמה בהיבט של סקס (להבדיל מסקסיסטי). לא נאמרה שום רמיזה מינית
2 לאופן הלבוש או הבעת דעה לגבי לבוש מנומר בהיבט מיני. התובעת העידה כי "התמונה
3 מקורה בבלוג שלי. מדובר בבלוג פתוח שכל אחד יכול להגיע אליו בתחום האינטרנט... זו
4 תמונה שלי, אבל לא רואים את הפנים שלי. הנתבע מודה שהוא מצא אותה בגוגל" (עמ' 1,
5 17-19). היא ציינה כי מטרת הפרסום של תמונתה הייתה לעודד נשים "במידות
6 גדולות" והנתבע לעומת זאת הוזיל את התמונה בכינוי המלבוש "טייץ מנומר שמנות" (עמ'
7 1, ש' 20). הנתבע בכתב הגנתו תיאר כי בטרם העלאת הפוסט חיפש באתר הגוגל תמונות
8 את המלל "טייץ מנומר שמנות" כאשר חיפוש זה העלה תמונות של בחורות עם טייץ מנומר
9 ולטענתו בחר "באופן אקראי לגמי את התמונה הראשונה שהופיעה בעקבות החיפוש,
10 עשה צילום מסך כשהוא חותך את פלג הגוף העליון מהתמונה ומשאייר בצילום המסך רק
11 את הפלג התחתון של התמונה באופן שלא ניתן לזהות את האדם שמצולם, וצירף לתמונה
12 החתוכה (ללא פלג הגוף העליון) את הכיתוב". הנתבע הבהיר כי לא ייחס את התמונה
13 לתובעת ו"מה שנאמר זה בבדיחות הדעת. אני סייגתי את זה שהחוק (לבוש מנומר-א"מ)
14 לא תקף לגרושות ומרוקאיות שזה סטראוטיפ של גרושות ומרוקאיות שלובשות מנומר
15 וזה היה בבדיחות הדעת. זה קבוצה של נשים וגברים שאין לה קשר למשקל" (עמ' 2, ש'
16 6-8). רוצה לומר, כי הנתבע אף לא ידע אם התובעת היא גרושה או מרוקאית ומדובר
17 בבדיחה כללית כלפי עדה או כלפי אוכלוסייה לא בשל המשקל (שזוהי רגישותה של
18 התובעת) ואין לו אף מידע אם התובעת היא גרושה או משתייכת לעדה המרוקאית וברי כי
19 אין בכך העלבה כלפיה גם אם הייתה משתייכת לעדה המרוקאית או למגזר נשים גרושות
20 ומשפניה איןן חשופות ושמה אינו חשוף, כי אז גם אין בדבר דבר שקר לו היה הדבר מוצמד
21 אליה.

22
23 אדגיש שוב, כי ניתן גם ניתן להבין את תחושתה של התובעת עת הנתבע עשה שימוש הלכה
24 למעשה בתמונה שלה וחיבר זאת לבדיחה על אוכלוסייה שלמה ואף לא לעג למשקלה כפי
25 שהיא פירשה זאת, כך שאין חולק כי מדובר בתחושה סובייקטיבית שלה, לנוכח חוויות
26 שצברה בחייה ומעשהו של הנתבע הזכיר לה נשכחות – "זה מחזיר אותי 3 שנים אחורה
27 ומרסק אותי כי זה בדיוק מה שהיו צוחקים עליי לפני כן" (עמ' 2, ש' 26-27). אין ספק כי
28 היא חשה עלבון ודומה כי כל אישה אחרת באותה סיטואציה הייתה חשה עלבון לו היו
29 עושים שימוש בגופה שלה בתמונה שפרסמה למטרה מסוימת, אולם המבחן הוא מה יסבור
30 הקורא הסביר. הקורא הסביר יבין שהאמירה נאמרה בבדיחות הדעת ואין בה לשון הרע
31 ביחס לתובעת אלא אולי למכנסי התובעת ללא קשר לזהות התובעת או משקלה (משהיא
32 מודה שהתמונה פורסמה "בבלוג פלוסיות" נשים שאוהבות את עצמן, בלוג אופנה
33 הממותג למידות גדולות"). הנתבע ביקש להדגים זאת "אם מישהו יעלה תמונה של השיער
34 שלי על היד ויגידו שזה יותר שעיר מקוף, לא אתבע. כתבתי התמונה מאתר גוגל" (עמ' 3,

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 7353-05-19 אברמוביץ נ' לוי

תיק חיצוני:

- 1 ש' 13-14). על כן, ייחוס התואר "מכוער" כפי שהביאה בכתב תביעתה כאחת מהתגובות
2 לפרסום אינו מיוחס אליה אלא למכנסיה בשל הדוגמה ללא קשר לדמותה. הדברים נאמרו
3 לא כגיבוש עובדה או ייחוס תכונות מסוימות לתובעת הספציפית.
4
5 יצוין כי התובעת כתבה לנתבע באמצעות יישומון המסנג'ר כי אין לה בעיה עם משקל הגוף
6 והיא ממליצה לאנשים ומשכך הפגיעה איננה בשל משקל הגוף – "אני לא נפגעת. אתה יודע
7 למה? כי אני בולגרית שאומרת לנשים ישאבו את עצמן גם אם הן לא רזו ואני מרגישה
8 מושלמת. אני מושלמת בדיוק כמו שאני". השימוש בחיה נמר היא בשל הלבוש המנומר
9 על שם הנמר. הבדיחה מכוונת לאוכלוסיית נשים מסוימת וכאמור, אין חולק כי הצדדים
10 אף לא הכירו.
11
12 על כן, איני סבורה כי המקרה דנן, עם כל ההבנה לכאב והעלבון שחשה התובעת ואני
13 מאמינה לה – נכנס בגדר לשון הרע כהגדרתו בחוק.
14
15 יודגש שוב, ולמען הסר ספק, כי בית המשפט מוקיע את התנהגותו של הנתבע ודומה כי עצם
16 התביעה נגדו יש בה גם פרסום שלילי כלפי התנהגותו שעתה מפורסמת ברבים משפסק הדין
17 אף הוא מפורסם ברשתות האינטרנט – פרסום שהוא כדין – ויש בתביעתה של התובעת
18 להביא למודעות ציבורית כפונקציה חינוכית, וכן להוצאות מצד הנתבע במסגרת הגנתו
19 שדומה שהן מבחינה כלכלית והן מבחינת האנרגיה שעליו להשקיע עקב זאת – יש בכך
20 להזהירו להבא ולהפנים את תוצאות מעשהו. אולם בית המשפט אינו פוסק על סמך
21 אינטואיציות אלא על פי הדין וגם אם מקרה מסוים הוא מקרה הוא גבולי, הרי שהנטייה
22 היא לא לפרשו כנכנס תחת חוק לשון הרע ולא בשל חומרת המעשה כמו בשל המדרון
23 החלקלק הטמון בכך בתביעות על כל אמירה שיש בה פגיעה באדם. קו הגבול מטשטש
24 באופן שיש בו פגיעה בחברה בכללותה על השיח החופשי שבה לרבות פגיעה בזכויות שאינן
25 מתמצות רק בשם הטוב של אדם הנפגע אלא גם בחופש הביטוי על גבולותיו, משהמקרה
26 דנן אינו יוצר גיבוש עובדה ביחס לתובעת אלא הבעת דעה ביחס למכנסיה הלבושים על גוף
27 אישה. זוהי לא הדרך הנכונה בנסיבות העניין להשליט נימוסים, בשים לב לכך שעצם
28 הציפייה להשלטת נימוסים והשאלה מהם נימוסים, טומנים בחובם אתנוצנטריות מסוימת
29 ביחסים שבין קבוצות.
30
31 12. האם במקרה דנן יש בו משום פגיעה בפרטיות בהתאם לסעיף 2 (4) לחוק הגנת הפרטיות,
32 התשמ"א-1981, לפיו פגיעה בפרטיות היא "פרסום תצלום של אדם ברבים בנסיבות שבהן
33 עלול הפרסום להשפילו או לבזותו", גם אם התמונה מלכתחילה הופצה על ידה אולם
34 בהקשר מסוים ולא בהקשר של בדיחה עבור אחרים תוך שימוש בתצלום השייך לו. אומנם

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 7353-05-19 אברמוביץ נ' לוי

תיק חיצוני:

- 1 עולה השאלה מהו פרסומו של אדם – האם רק פרסום של תמונה מלאה עם פנים או רק
2 פנים באופן שניתן לזהווי מידי או רק גופו המקשה באופן אינהרנטי על זיהויו. אין חולק
3 שהפרסום נעשה ללא ידיעתה של התובעת וללא הסכמתה וכי המטרה הייתה להשפיל הלכה
4 למעשה את בנות העדה המרוקאית ואת הנשים הגרושות כמו גם לטעון בבדיחות כי נשים
5 בלבוש מנומר יכולות להיות יותר שמנות מחיה שהיא נמר (כמשחק מילים).
6
7 מכל מקום, אני סבורה כי קיים קושי להגדיר איבר בגוף האדם "כאדם" שתמונתו הופצה
8 ברבים. אדם פירושו בן המין האנושי והכוונה היא ליישות עצמאית, שניתן להכירה
9 ולזהותה. איבר הוא חלק מאדם. הוא לא "אדם". אדם יכול להתקיים על בסיס תקינות
10 איבריו. איבר הוא לא אורגן עצמאי בעל קיום בפני עצמו. הביזוי כאן הוא לא ביחס לתובעת
11 כאדם אלא לאיבר בגוף האדם בדמות אישה או ליתר דיוק למכנסיים שלובשת אישה.
12
13 "פרסום תצלומו של אדם" באופן שעלול לגרום להשפיל או לבזות דורש קשר סיבתי.
14 הדגש הוא באדם, לא בשייכות של תמונה מסוימת לאדם. האדם היא התובעת ואין בתמונה
15 (שממילא הועלתה על ידה לרשת) או באמירה (שהיא המעניקה חיות לתמונה) כדי להשפיל
16 את התובעת הספציפית או לבזות את התובעת הספציפית. משלא מתקיים הקשר הסיבתי
17 בין השניים, הרי שגם אם אינטואיטיבית יש תחושה של פגיעה בפרטיות עת נלקחת תמונה
18 ללא רשות בעליה הגם שהופצה על ידו במרשתת אולם למטרה אחרת – אין היא נכנסת
19 להגדרת המחוקק, אלא תחת פרשנות דחוקה בדמות מתיחתה.
20
21 13. עולה שאלה אם קיימת פגיעה בפרטיות אולם מהיבט אחר. סעיף 2 (6) קובע כי פגיעה
22 בפרטיות כוללת שימוש בתמונתו של אדם לשם ריווח. השאלה אם מילת היחס "של"
23 מתמקדת כבסעיף 2 (4) לחוק באדם עצמו במובן שהאדם הוא "הייעוד" ולכן יש להתייחס
24 לאדם כמי שניתן לזהותו והפרסום מזיק לו בכך שעלול לבזותו או להשפילו או שהדגש הוא
25 במילת השייכות, "של" - התמונה היא משויכת לאדם, משויכת לתובעת ועל כן אין נפקא
26 מינה אם ניתן לזהותה אם לאו משהיא קניינה ומטרתו של הנתבע היא לשם ריווח – גם
27 אם לא מוחשי בדמות כספית, הרי שבדמות תועלת, יתרון, צבירת מוניטין כמי שבדיחות
28 שגורות בפיו וזאת ניתן ללמוד על ידי התגובות שהוצגו בדמות חיוכים או חיזוקים הבאים
29 בגדר "בדיחת שרשרת" או לייקים. משמעות "לייקים" היא לשם הרצת אתר מסוים אם
30 למשל המטרה היא עסקית וכך לצבור מוניטין ושם טוב באמצעות כמות המצביעים או
31 לשם מקובלות חברתית בעצם הפרסום על ידי המפרסם או חיזוק דימויו העצמי על ידי
32 אהבת הקהל את הדברים שכותב או מפרסם. לולא התהודה הציבורית הייתה חשובה לו,
33 הוא לא היה מפרסם או עושה שימוש בדרך הפרסום. "לייק" פירושו "לחבב, לאהוב".
34 הנתבע יודע אם הפרסום שלו השיג את מטרתו – גם אם המטרה היא להצחיק ויש בדבר

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 7353-05-19 אברמוביץ נ' לוי

תיק חיצוני:

- 1 ללמד על יכולתו להצחיק ולהנכיח את עצמו בתוך הקבוצה – באמצעות התגובות וסימני
2 ה"לייק" בפייסבוק שהוא סימן לאהדה, שביעות רצון, תמיכה ברשת החברתית.
3
4 מעבר לשאלה של מדיניות משפטית הכרוכה בשאלת הגבולות משבוודאי ייתור זהות האדם
5 כשהדגש הוא באדם והפיכת עצם לקיחת דבר השייך לו ללא רשותו הופכת לפגיעה לפי חוק
6 הגנת הפרטיות יכולה להוביל למדרון חלקלק שלא ידוע מה יהא בסופו ואת תוצאותיו מי
7 ישורן – אני סבורה כי מטרת הסעיף היא לא קניינית אלא הגנה על כבודו של אדם כשהדגש
8 הוא זהות האדם וההשלכות על שמו הטוב ולא קניינו של האדם (היינו דגש קניינו). תכלית
9 הסעיף היא להגן על פרטיותו של האדם באופן שתאפשר לו לשלוט על מידת החשיפה של
10 חיוו בהתאם לרצונו ולא שימוש ללא הסכמתו למטרת ריווח.
11
12 14. העולה מהמקובץ, כי אין בידי להיעתר לעתירת התובעת מכוח חוק איסור לשון הרע וחוק
13 הגנת הפרטיות. עם זאת, אני סבורה כי תביעתה לא נולדה בחלל ריק ואיננה קנטרנית כפי
14 שהגדיר אותה הנתבע והייתה ראויה לבוא לעולם ומשכך, אני סבורה כי על הנתבע לפצותה
15 חלקית בגין ההוצאות הריאליות (לרבות אגרת בית משפט בסך של 250 ₪) שנגרמו לה
16 בשים לב לכך שרק תושייתה והבילה להסרת התמונה ומזערה את הנזק.
17
18 בכל הנוגע לתשלום עבור שירותי עורך דין, עסקינן בתביעה קטנה המייתרת כתיבת כתבי
19 טענות על ידי עורך דין וחוטאת לתפישת המוסד של תביעות קטנות. אדם רשאי להיעזר
20 בשירותי עורך דין אך לא לדרוש עלות הכנת כתבי הטענות עבור בית משפט לתביעות
21 קטנות. הואיל וגם הנתבע נזקק לסיוע שירותי עו"ד ובאי פסיקת הוצאות לטובתו עקב
22 הנפסק בסופו של יום, יש בה גם משום פגיעה בכיסו – כי אז התוצאה הצודקת ביותר
23 נסיבות העניין היא שכל צד יישא בהוצאותיו לרבות הגעתו לדיון, אולם נוכח התוצאה
24 שהגעתו אני סבורה כי על הנתבע להשתתף בהוצאות האגרה ששילמה התובעת בנסיבות
25 העניין ועל כן הוא ישלם לתובעת סך של 125 ₪ תוך 30 יום מהיום.
26
27 דומה כי בתוצאה זו יש לאזן בין עגמת הנפש שנגרמה לתובעת אל מול ההפנמה שחש הנתבע
28 ממעשהו באמצעות פגיעה בכיסו וייחוד זמנו על השלכות פסק הדין, בסיטואציה שאני
29 מאמינה לו כי לא צפה שתגיע לממדים שהגיעה (כך שגם אם המקרה היה נכנס לתחולת
30 החוק לא מן הנמנע כי הגנת "תום הלב" הייתה עומדת לו מההיבט המשפטי ביחס לתובעת
31 (דן), ובשים לב להוצאות שכבר הוציא עקב הגנתו.
32
33 בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 15 יום.
34 המזכירות תמציא העתק מפסק הדין לצדדים.

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 7353-05-19 אברמוביץ נ' לוי

תיק חיצוני:

1
2
3
4
5
6
7

ניתן היום, כ"ג תשרי תש"פ, 22 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.

8
9
10
11

